

La resistència de Saddam

Abandonat per alguns dels familiars i repudiat per la comunitat internacional, el president iraquetà, Saddam Hussein, es prepara per donar més poder al seu fill primogènit, Uday.

Hussein malda també per continuar resistint, una feina que fa molt bé, si tenim en compte que des de fa ja cinc anys tothom diu que té els dies comptats. Tanmateix, la desertió dels dos gendres amb les filles de Saddam indica la degradació d'un règim del qual els occidentals no van descobrir la corrupció i el totalitarisme fins a la invasió de l'emirat de Kuwait, l'agost del 1990.

Els fets que van motivar la fugida dels dos germans Kamel Hassan a Jordània a principi d'agost són molt confusos. El general Hussein Kamel, ministre d'Indústria i responsable del programa militar iraquetà, ha revelat molts secrets als funcionaris nord-americans enviats a Amman. No obstant això, no ha transcendit quin va ser el motiu pel qual Hussein Kamel es va decidir a deixar l'Iraq. Alguns diplomàtics àrabs han fet circular la tesi que el general havia caigut en desgràcia davant d'Uday. Una baralla entre l'irascible Uday i un cosí per un Lamborghini, en la qual el cosí perdé la vida, va confirmar la impunitat de què gaudia el fill primogènit, que no va ser ni tan sols renyat per Saddam. Vist el perill que significava continuar a Bagdad, Hussein Kamel va fer les maletes i va marxar cap a Jordània.

Ara bé, el diari saudita en llengua àrab editat a Londres, *Asharq al-Awsat*, en dóna una altra versió. El diari, que obeeix als interessos de la monarquia dels Saud, reconstrueix una reunió familiar a Takrit, la localitat on va néixer Saddam, en la qual l'ex-ministre de l'Interior i germanastre de Saddam, Watbane Ibrahim al-Majid, va demanar el cap de Hussein Kamel i va criticar Uday. Tot just arribat a casa, Watbane fou assaltat per un escamot que li va notificar que era detingut per ordre de Hussein Kamel i d'Uday. El germanastre va respondre amb les armes, i el tiroteig que se'n seguí va causar quatre morts i alguns ferits, entre ells Watbane. Mentrestant, els dos germans Kamel Hassan ja eren pel camí de la frontera, al capdavant d'un comboi format per trenta-cinc cotxes i quinze camions.

Segons *Asharq al-Awsat*, Saddam va sospitar del seu gendre quan no el va trobar, unes hores després de l'accidentada reunió, ni al seu despatx ni a la seva residència. Les sospites es van confirmar quan un ajudant va trucar al post fronterer i li van dir que feia un moment que havia passat per allí un comboi oficial.

n Hussein

El compromís del rei Hussein. De seguida, la notícia fou confirmada pels jordans. El rei Hussein mateix va aparèixer a la televisió per assegurar que donava asil polític als fugitius. En un missatge de quaranta-cinc minuts, el rei va dir que se sentia solidari amb "el poble germà de l'Iraq", però que condemnava la política de Saddam. Una posició que demostra com han canviat les coses al Pròxim Orient des de la fi de la Guerra del Golf Pèrsic. El rei Hussein ha passat de ser un empestat a gaudir de la confiança dels Estats Units i d'Israel. Tant és així que un articulista del diari *The New York Times* escrivia que el rei havia demanat el vist-i-plau de nord-americans i israelians abans de concedir l'asil als familiars de Saddam.

Els efectes de la decisió del rei Hussein es van sentir a la Borsa d'Amman, amb descensos importants dels valors de les principals empreses industrials del país. Amb aquest sotrac, la Borsa solament recordava l'extrema dependència de l'economia jordana del veí iraquità. Segons les estadístiques, el 13% de les exportacions jordanes van a parar a l'Iraq. Amman és el segon client de Bagdad, on compra una gran part del petroli que consumeix.

Una vegada refugiats a la capital jordana, van venir els comunicats de Bagdad i les declaracions dels dos desertors. En un dels cops d'efecte habituals, el vice-primer ministre iraquità, Tariq Aziz, va enviar una carta a l'enviat especial de les Nacions Unides, Rolf Ekeus, demanant-li que anés a Bagdad per rebre informació de "noves i importants revelacions". Ja a l'Iraq, Ekeus fou traslladat a una casa on li van lliurar material que demostrava que l'Iraq havia carregat 191 míssils Scud amb armes bacteriològiques. Segons el govern iraquità, el general Hussein Kamel havia amagat aquests armes fins i tot a Saddam.

A Amman, el general desertor es presentava com el cap de l'oposició al dictador. "No pararé fins a enderrocar Saddam", va dir. Les paraules de Hussein Kamel provocaren més d'un calfred entre els opositors de veritat, aquells qui s'han jugat la pell criticant el règim iraquità. Aquesta conversió a la democràcia del gendre de Saddam també suscitava una certa angúnia entre els qui li coneixen el passat.

Hussein Kamel, casat amb Raghda Saddam Hussein, és recordat per la seva crueltat, especialment en la repressió de la revolta xiïta

El president iraquità passa la crisi més greu des de la guerra del Golf, segons que opinen diversos políticòlegs israelians. Aquestes desercions demostren l'existència de diferències dins el clan dels Takrit, que fins ara s'havia mostrat cohesionat. Els Takrit, originaris de la ciutat del mateix nom, han ocupat els càrrecs més importants en l'administració, l'exèrcit i els serveis de seguretat. Per tant, han participat activament en els excessos de la dictadura i se n'han aprofitat.

de març del 1991, acabada la Guerra del Golf Pèrsic. Segons alguns testimonis, el general va assetjar la mesquita on hi ha la tomba de Hussein, nét de Mahoma, en la qual s'havien refugiat una colla de combatents xiïtes. Des d'un carro de combat va cridar: "Jo sóc Hussein i tu ets Hussein. Ara veureu qui és el més fort". I després va ordenar que l'artilleria destruís la mesquita.

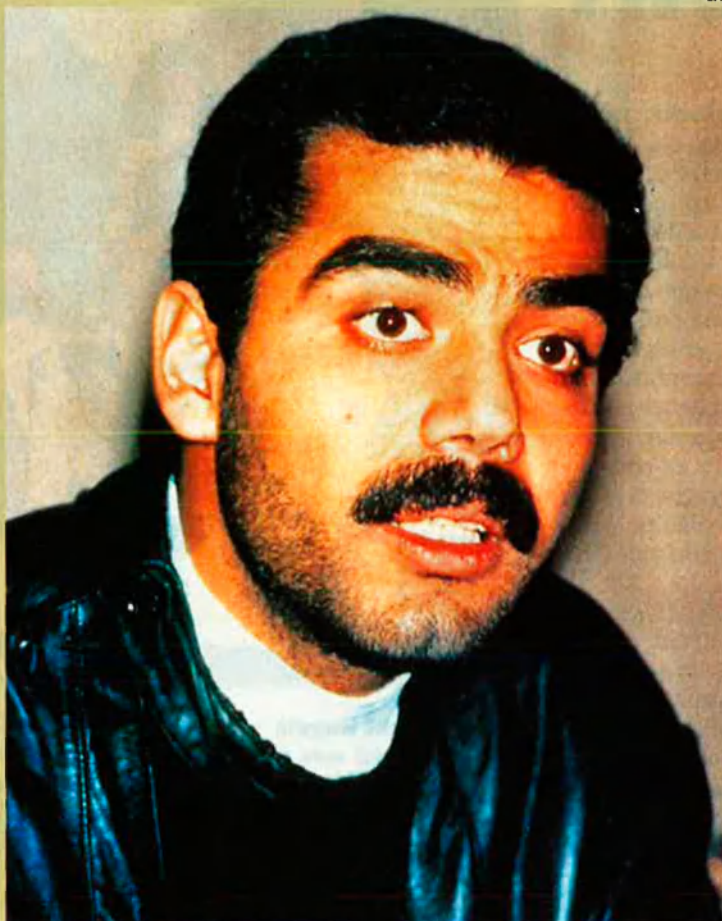
El seu germà, el coronel Saddam Kamel, que ha assumit un paper més discret, també ha participat en nombroses purgues des del seu càrrec de cap de la guàrdia presidencial. Saddam Kamel és casat amb Rana, la segona filla del dictador. Davant els nord-americans va assegurar que l'Iraq tenia previst d'enviar de nou l'emirat de Kuwait el dia 31 d'agost.

El clan dels Takrit. El president iraquità passa la crisi més greu des de la guerra del Golf, segons que opinen diversos políticòlegs israelians. Aquestes desercions demostren l'existència de diferències dins el clan dels Takrit, que fins ara s'havia mostrat cohesionat. Els Takrit, originaris de la ciutat del mateix nom, han ocupat els càrrecs més importants en l'administració, l'exèrcit i els serveis de seguretat. Per tant, han participat activament en els excessos de la dictadura i se n'han aprofitat.

La majoria dels membres del clan dominen l'economia submergida generada a causa de l'embargament, decretat per les Nacions Unides ara fa cinc anys i mantingut després per

Uday, playboy i fill de l'amo

Uday Saddam Hussein, de trenta-quatre anys, s'ha enfortit amb la crisi deguda a la fugida de les dues germanes amb els marits. Ara ja és l'indiscutible número dos del règim, encara que no ha assumit cap càrrec de govern. Però ha acumulat vint-i-nou càrrecs, segons les últimes informacions: director de la televisió, redactor en cap del diari *Babel*, president del comitè olímpic iraquiana, director de la loteria nacional... Des de les planes de *Babel*, Uday fustiga els membres del govern que no li agraden, acusant-los de tots els mals de què pateix el país per causa de l'embargament. S'oblida de dir, tanmateix, el que sap tot Bagdad: que ell és un dels principals beneficiaris d'aquesta mesura perquè controla, juntament amb alguns altres membres del clan Takrit, les activitats econòmiques del mercat negre.

Uday Saddam Hussein és el fill predilecte del president Saddam. La seva història està ja tacada amb diversos assassinats.

Uday és més temut per la seva mala sang que no pas pel fet de ser el fill predilecte, sembla, de Saddam. Sobre les seves actuacions violentes es podria escriure un llibre sencer. Es veu que de seguida, a la mínima discussió, agafa la pistola i es posa a disparar. Fa uns anys va assassinar l'ajudant del seu pare per raons encara no aclarides, si bé algunes versions sostenen que Uday estava enfadat perquè l'ajudant servia amants al seu pare.

El luxe li encanta. Diuen que posseeix més de cent cinquanta cotxes esportius. Hi ha diplomàtics que l'han vist passejar-se pels carrers de Bagdad amb un Ferrari vermell, abraçat a alguna de les seves amigues que volen fer carrera. Al marge de les frivolitats, Uday és un enigma que inquieta els Estats Units, els occidentals i els països àrabs preocupats per la dictadura iraquiana. A. C.

les pressions dels Estats Units i de l'Aràbia Saudita.

Alguns analistes de l'hermètica política iraquiana s'han atrevit a dir que el clan dels Takrit és l'únic factor que manté la dictadura. El partit Baas, molt actiu als anys 70, quan Bagdad era un dels santuaris que visitaven els socialistes europeus, és un instrument al servei de Saddam. L'exèrcit es troba desmoralitzat per la derrota contra la coalició multinacional i les contínues purgues a què han estat sotmesos els seus generals. Els alts oficials afusellats per haver participat en suposats complots contra Saddam es compten per centenars.

Però el caos i el terror sembla que afavoreixen el dictador. L'oposició organitzada no existeix, perquè ha estat liquidada. De primer foren els comunistes, després els baasistes d'esquerra i finalment els xiïtes. Els kurds esperen esdeveniments en el seu pseudostat protegit pels nord-americans. L'oposició externa és dividida i farcida d'oportunistes

d'última hora, com el general Hussein Kamel o els diplomàtics que van passar a l'Aràbia Saudita al principi de la guerra del Golf, quan ja es donava Saddam per enderrocat.

L'únic perill pot venir de l'entorn familiar. L'ambiciós Uday ja és el número dos del règim, i l'altre fill, Kussai, s'accontenta de ser el cap de la seguretat, un càrrec que li permet de conspirar. Que siguin fills de Saddam no significa pas que no tinguin aspiracions de substituir, d'una forma natural o per la força, el seu pare.

Això no obstant, la CIA i els serveis d'espionatge occidentals van venuts. No saben realment quins són els punts febles de la dictadura per a poder auspiciar un cop d'estat que no converteixi l'Iraq en una mar de sang de revenges. El Departament d'Estat nord-americà i la diplomàcia saudita han reconegut que no els interessa un Iraq desestabilitzat, trencat, perquè se'n podria aprofitar la república islàmica de l'Iran, que emergeix com la potència regional. Antoni Castel